

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4324203225
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Konštiaková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4324203225.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Konštiakovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom Česká republika, Břeclav, Náměstí T. G. Masaryka 2392/17, IČO: 04 355 211, zastúpený advokátkou: JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Bratislava, Majerníkova 3479/3A, IČO: 42 185 190, proti žalovanej: A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., C. D. XXXX/XX, o zaplatenie 350,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č.k. 5Csp/36/2024 – 56 zo dňa 11. februára 2025, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej **n e p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na § 1 ods. 1, § 1 ods. 3 písm. l), § 2, § 11 ods. 3, § 20 ods. 1, § 24 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy, ako aj článok 17 ods. 1, 2, článok 18 ods. 1, 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, článok 3 ods. 1, článok 6 ods. 1, 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky a tiež ustanovenia § 39, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 100 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 3, 4, § 54a Občianskeho zákonníka a § 1a ods. 1, 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca podal na tunajší súd žalobu, ktorou sa domáhal proti žalovanej zaplatenia peňažnej sumy vo výške 350,- eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že v zmysle Smlouvy o zápůjčke č. 616402 sa žalovaná prostredníctvom webovej stránky E. registrovala a požiadala žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 350,- eur. Pri registrácii uviedla žalovaná svoje osobné údaje s tým, že po odoslaní žiadosti o poskytnutie úveru potvrdila, že súhlasí s takouto zmluvou, ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru. Okrem toho žalovaná potvrdila, že údaje, ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytla, sú pravdivé a úplné. Žalobca ďalej uviedol, že na základe tejto zmluvy zo dňa 24.09.2021 uzatvorenej podľa českého právneho poriadku a to § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákoník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úveru ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver vo výške 350,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 100,- eur, t. j. zaplatiť celkovú čiastku vo výške 450,- eur, a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru. V zmysle uzavretej zmluvy sú celkové náklady spojené s úverom tvorené

výlučnou odplatom, čo predstavuje sumu vo výške 100,- eur. Keďže žalovaná neplnila riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzavretej zmluvy, stal sa jej dlh splatný, a to dňa 22.10.2021, pričom dňa 01.07.2024 bola žalovanej prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu s tým, že žalovaná nevykonala žiadnu platbu.

3. Súd prvej inštancie vec prejednal na nariadenom pojednávaní a to v zmysle § 180 CSP v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovanej a vykonal dokazovanie prečítaním listinných dôkazov, z ktorých zistil nasledovný skutkový stav:

3.1. Žalobca a žalovaná uzavreli dňa 24.09.2021 zmluvu o úvere č. 616402, kde žalobca vystupoval ako veriteľ a žalovaná ako dlžník. Táto zmluva bola uzavretá podľa českých právnych predpisov a to zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákoník, ako aj zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere. Na základe tejto zmluvy a žiadosti žalovanej ako spotrebiteľa sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanej peňažné prostriedky formou bezúčelového úveru a žalovaná sa zaviazala úver vrátiť, ako aj zaplatiť odmenu formou odplaty za poskytnutie úveru. Podľa úverovej zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 350,- eur, pričom išlo o bezúčelový, nezáväzný, jednorazový úver čerpaný bezhotovostne s tým, že úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 0 % a poplatok za poskytnutie úveru bol dojednaný vo výške 100,- eur ako odmena. Splatnosť úveru mala nastať dňa 22.10.2021 a doba trvania spotrebiteľského úveru bola dohodnutá 28 dní. Celková výška úveru tak predstavovala sumu 350,- eur a celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ - žalovaná zaplatiť, predstavovala sumu 450,- eur. RPMN /RPSN/ predstavovala 2547,14 %. Súčasťou tejto zmluvy boli aj prílohy a to všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Spotrebiteľ - žalovaná zároveň prehlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy a že bola pred uzavretím zmluvy oboznámená so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru. Zo všeobecných podmienok poskytnutia úveru okrem iného vyplývalo, že žalobca je oprávnený vykonávať podnikateľskú činnosť, ktorej predmetom podnikania je okrem iného aj poskytovanie alebo sprostredkovanie spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere. Podľa článku 04. týchto podmienok sa na úpravu vzťahov neupravených zmluvou ani všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky, najmä príslušné ustanovenia Občianskeho zákoníka, Zákona o spotrebiteľskom úvere, ako aj zákona č. 634/1992 Sb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Právna zástupkyňa žalobcu vyzvala žalovanú dňa 01.07.2024 na okamžité uhradenie dlžoby pred začatím súdneho konania v celkovej výške 769,76 eura, ako aj trov právneho zastúpenia, a to najneskôr do 15.07.2024. Podľa výpisu z Obchodného registra vedeného Krajským súdom v Brne je žalobca zapísaný v takomto registri ako právnická osoba a to s predmetom podnikania - poskytovanie alebo sprostredkovanie spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie ďalej zistil z výpisu z Obchodného vestníka, že na žalovanú nebol vyhlásený konkurz a ani oddĺženie. Z upozornenia Národnej banky Slovenska na činnosť spoločnosti MINIHOTOVOST SE ponúkajúcej pôžičku prostredníctvom E. zo dňa 09. augusta 2018 okrem iného vyplývalo, že NBS upozorňuje na činnosť žalobcu, pretože nemá žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky. Zároveň z listinného dôkazu (čl. 52) vyplýval prehľad subjektov oprávnených poskytovať spotrebiteľské úvery na území SR s tým, že žalobca nie je zapísaný v takomto zozname.

4. Po vykonaní dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá zmluva o úvere prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie podľa českého právneho poriadku a to zák. č. 89/2012 Sb. Občiansky zákoník a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere. V zmysle tejto zmluvy bol veriteľ - žalobca povinný poskytnúť na žiadosť žalovanej ako spotrebiteľa peňažné prostriedky formou bezúčelového úveru a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté finančné prostriedky, ako aj zaplatiť veriteľovi odmenu - odplatu za poskytnutie úveru. Následne žalobca poskytol žalovanej úver v rozsahu 350,- eur bezhotovostným prevodom na jej účet. Súd sa najskôr zaoberal, či má právomoc vo veci konať vzhľadom na skutočnosť, že ide o cezhraničný spor, pretože žalobca má sídlo v inom členskom štáte Európskej únie ako žalovaná. Tiež sa súd zaoberal aj skutočnosťou, aké rozhodné právo na predmetný spor je potrebné aplikovať, keďže ide o spor s cudzím prvkom s tým, že strany sporu si vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru dohodli aplikáciu právneho poriadku Českej republiky. Súd po preskúmaní listinných dôkazov dospel však k záveru, že zmluva, ako aj všeobecné podmienky boli uzavreté podľa právneho poriadku Českej republiky, avšak neobsahujú výslovne jasné určenie voľby práva. Okrem toho zmluva a predmetné podmienky boli vopred pripravené žalobcom a žalovaná nemohla ovplyvniť ich obsah, ale musela ich prijať ako celok alebo odmietnuť. Dojednanie o rozhodnom práve /právny poriadok Českej republiky/ sa nachádza len vo všeobecných podmienkach, ktoré boli prílohou k zmluve o úvere, pričom tie boli vyhotovené pred kontraktáciou

zmluvných strán predmetnej zmluvy. Žalovaná tak nemala reálnu možnosť ovplyvniť rozhodné právo, a preto takéto určenie rozhodného práva nebolo možné považovať za voľbu práva podľa článku 6 ods. 2 Nariadenia Rím I. Samotný odkaz v zmluve na zákon č. 89/2012 Sb. Občiansky zákoník a zákon č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere nebol podľa názoru súdu dohodou o voľbe práva. Keďže nebolo z predloženej zmluvnej dokumentácie a zmluvných podmienok zrejmé, či žalovaná mala reálnu možnosť ovplyvniť obsah takto uzavretej dohody o voľbe práva, tak ju nemožno považovať za platné uzavretú a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaná má postavenie spotrebiteľa a takáto dohoda je v prospech žalobcu, nakoľko by sa zmluvný vzťah strán sporu spravoval právnym poriadkom štátu, v ktorom vykonáva žalobca podnikateľskú činnosť. Z uvedených dôvodov bolo tak potrebné aplikovať článok 6 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008, z ktorého vyplýva, že bez ohľadu na ods. 1 si strany môžu v súlade s čl. 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavku ods. 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo na základe ods. 1 rozhodným. Z uvedených dôvodov tak súd nepovažoval dohodu o voľbe práva obsiahnutú v článku 4 všeobecných podmienok za platnú z dôvodu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku dojednanú v neprospech žalovanej. S poukazom na článok 6 ods. 1 Nariadenia Rím I sa tak úverová zmluva medzi žalobcom a žalovanou spravuje právnym poriadkom obvyklého pobytu žalovanej, ktorá žije na území Slovenskej republiky s tým, že aj žalobca svoju obchodnú činnosť smeruje na túto krajinu. Z tohto dôvodu tak súd aplikoval na daný právny vzťah normy slovenského práva. Súd tiež dospel k záveru, že je daná právomoc slovenského súdu v zmysle článku 18 ods. 2 Nariadenia Brusel I, pretože žalovaná má preukázateľne ako spotrebiteľ bydlisko na území SR, pričom aj samotný žalobca podal žalobu voči žalovanej na príslušný súd v SR. Súd ďalej z uzavretej zmluvy o úvere zistil, že splatnosť úverového vzťahu nepresahuje tri mesiace, a preto nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z. z., ale o krátkodobé poskytnutie finančných prostriedkov. Aj keď nešlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere bolo potrebné aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. Zároveň žalobca pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, pretože z výpisu z Obchodného registra, ktorý predložil, vyplývalo, že predmetom jeho činnosti je okrem iného aj poskytovanie alebo sprostredkovanie spotrebiteľského úveru a z tohto dôvodu má v zmysle § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch postavenie iného veriteľa, pretože ide o právnickú osobu, ktorá v rámci svojho podnikania poskytuje úvery a spĺňa jednu z podmienok § 1 ods. 3 písm. c), f) a l) / úver splatný v lehote do troch mesiacov/. Zároveň žalobca nie je bankou resp. pobočkou zahraničnej banky a ani finančnou inštitúciou podľa osobitného predpisu, ktorá má povolenie na činnosť od NBS. Zmluva o úvere má formulárový charakter, pričom jej obsah žalovaná nemohla ovplyvniť, musela ju prijať ako celok s tým, že v konaní nebolo preukázané ani tvrdené, že by žalovaná ako fyzická osoba uzatvárala túto zmluvu alebo čerpala finančné prostriedky na účely podnikania, povolania alebo zamestnania. Z tohto dôvodu tak žalovaná má postavenie spotrebiteľa a medzi stranami sporu vznikol spotrebiteľský vzťah. Súd tiež vo verejne prístupnom registri NBS, ako aj z tlačovej správy zo dňa 09.08.2018 zistil, že žalobca nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov alebo pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky s tým, že poskytuje tieto úvery bez príslušného povolenia. Keďže žalobca nemal v čase poskytovania peňažných prostriedkov potrebné povolenie na území SR, pričom išlo o iného veriteľa, tak podľa § 24 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa na poskytnutý úver vzťahuje aj ustanovenie § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý sankcionuje zmluvu o úvere, na základe ktorej bol poskytnutý úver žalovanej bez povolenia na činnosť Národnou bankou Slovenska neplatnosťou. Z vyššie uvedených dôvodov bola tak zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovanou aj podľa § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch neplatná pre porušenie zákona podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a preto žalobca nemá nárok na vrátenie finančných prostriedkov z titulu zmluvy o úvere. Žalobca by mal nárok len na vrátenie peňažného plnenia z titulu neplatného právneho úkonu, a to ako bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je však možné sa domáhať v rámci subjektívnej premlčacej doby, ktorá je podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka dvojročná a plynie odo dňa kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Žalobca v konaní nepreukázal, kedy presne poskytol žalovanej peňažné prostriedky, avšak podľa dátumu uzavretia zmluvy zo dňa 24.09.2021 možno odôvodnene predpokladať, že finančné prostriedky boli poskytnuté žalovanej takýto deň uzavretia zmluvy, pričom žaloba bola doručená súdu až dňa 11.09.2024. Podľa názoru súdu tak už okamihom vyplatenia finančných prostriedkov žalovanej a to dňa 24.09.2021 vedel žalobca o tom, že mu vzniklo bezdôvodného obohatenie na strane žalovanej, pretože vedel, že poskytuje svoje finančné služby na území SR bez povolenia NBS, v dôsledku čoho sú uzavreté úverové zmluvy neplatné. Súd preto dospel k záveru, že žaloba bola podaná až po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (k

obdobnému právnemu názoru dospel aj Krajský súd v Nitre, v rozsudku pod sp. zn. 8CoCsp/23/2021 zo dňa 20.01.2022), a to aj s poukazom na § 54a Občianskeho zákonníka, kedy je súd povinný prihliadať na premlčanie z úradnej povinnosti. Z tohto dôvodu súd žalobu zamietol v celom rozsahu, pretože nárok bol premlčaný. Súd zamietol žalobu žalobcu aj z dôvodu, že dojednaná odplata za úver presahuje najvyššie prípustnú odplatu určenú v § 1a ods. 2 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., pretože tá pri poskytnutí peňažných prostriedkov na dobu kratšiu ako tri mesiace nesmie presiahnuť viac ako 30% ročne zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov a v úverovej zmluve predstavuje dojednaná odplata sumu 100 eur za 28 dní čo predstavuje 28,57% za necelý mesiac. Keďže túto časť zmluvy nie je možné oddeliť od zvyšnej časti úverovej zmluvy, tak je neplatná celá zmluva, čo má za následok, že žalobca má nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré je však z vyššie uvedených dôvodov premlčané. Zároveň poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR z 11.06.2019, sp. zn.: I. ÚS 246/2019 z ktorého okrem iného vyplýva, že: "Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok".

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pretože žalovaná aj keď bola úspešná v súdnom konaní v celom rozsahu, tak žiadne trovy jej nevznikli, resp. si neuplatnila nárok na ich zaplatenie voči žalobcovi.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, odôvodňujúc ho dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nedostatočným a nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súhlasil s tým, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľská, avšak nesúhlasil so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva. Jediným dôvodom absolútnej neplatnosti smlouvy o úvere bola podľa súdu skutočnosť, že žalobca nemá oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike. Tento právny záver súdu je mylný a nezodpovedá ani aktuálnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „SDEÚ“) - C-630/17 F. G. vs. Raiffeisenbank St. H. I. E. eGen zo dňa 14.02.2019, podľa ktorej článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takých zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia. To znamená, že smlouva o úvere nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a akýkoľvek opačný záver by mal za následok flagrantné porušenie práva EÚ. Ak by všeobecný súd prijal záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere ignorujúc vyššie uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, porušil by tým právo žalovaného na spravodlivý proces a konal by arbitrárne. "Rozhodnutie Súdneho dvora je pre súdy precedentne záväzné, a to odvetdy, ako je uverejnené vo Vestníku Európskej únie v tom-ktorom jazyku členského štátu. Absencia uplatnenia pre vec relevantnej judikatúry Súdneho dvora (v zmysle princípu prednosti, pozn.) je dostatočným dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu a zrušenie napadnutého rozhodnutia zo strany ústavného súdu." (I. ÚS 462/2022). Preskúmaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v okolnostiach danej veci ústavný súd nemohol inak, ako dospieť k záveru, že najvyšší súd v dôsledku absencie reflektovania na závery uvedené v rozhodnutí Súdneho dvora č. C-485/19 z 22. apríla 2021 (LH proti Profi Credit Slovakia s. r. o., pozn.) vydaného pred rozhodnutím v predmetnej veci a len strohým odvolaním sa na svoje pôvodné rozhodnutie (uznesenie najvyššieho súdu z 18. októbra 2018, pozn.), ktoré však už v danom čase nebolo súladné s uvedenou judikatúrou Súdneho dvora, neposkytol sťažovateľke adekvátnu ochranu a porušil tak jej právo na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie. Okrem toho, žalobca zdôraznil, že je subjekt založený, vzniknutý a registrovaný v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť (žalobca teda je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu, a to vo viacerých jazykových verziách (napr. aj českej – viď www.minihotovost.cz). S ohľadom na údajnú a vytýkanú absenciu povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike žalobca ďalej udal, že vo všeobecnosti je potrebné vychádzať zo základných pravidiel zakotvených v Zmluve o fungovaní EÚ: - v kapitole 2 čl. 49 zakotvuje právo „usadiť sa“- zakazujú sa obmedzenia slobody usadiť sa štátnych príslušníkov jedného členského štátu na území iného členského štátu, zakazujú sa aj obmedzenia, ktoré sa týkajú zakladania obchodných zastúpení, organizačných zložiek a dcérskych spoločností štátnymi príslušníkmi jedného členského štátu na území iného členského štátu; - v čl. 54 sa uvádza, že so spoločnosťami založenými

podľa zákonov členského štátu a ktoré majú svoje sídlo, ústredie alebo hlavné miesto podnikateľskej činnosti v Únii, sa pre účel tejto kapitoly zaobchádza rovnako ako s fyzickými osobami, ktoré sú štátnymi príslušníkmi členských štátov; - v čl. 56 (predtým čl. 49) je uvedené právo na slobodné poskytovanie služieb (na rozdiel od práva usadiť sa, právo na poskytovanie služieb sa uplatní bez potreby zakladať na území iného členského štátu organizačnú zložku) - zakazuje sa obmedzovanie slobody poskytovania služieb v rámci spoločenstva v prípade, že poskytovateľ služby pochádza z inej členskej krajiny ako odberateľ služby. Sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia pochádzajúci z krajín únie môžu voľne ponúkať služby bez akejkoľvek diskriminácie pre štátnu príslušnosť. Rozhodujúce je, aby v domovskej členskej krajine spĺňali podmienky stanovené štátom na založenie živnosti či podniku. V prípade žalobcu bolo preto potrebné vychádzať zo všeobecných zásad zakotvených v Zmluve o fungovaní EÚ, kde v čl. 56 sa členským štátom Európskej únie zakazuje obmedzovať voľné poskytovanie služieb spoločnosťami „usidlenými v krajine Únie odlišnej od tej, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorým sú tieto služby určené.“ Pokiaľ ide o právo na slobodné poskytovanie služieb, toto vyžaduje, aby hostiteľská krajina nediskriminovala spoločnosti pre ich pôvod pri vykonávaní cezhraničnej činnosti. K rozoberanej problematike sa však tiež už dávnejšie vyjadroval SDEÚ a jeho názory smerujú k tomu, že členské štáty nemôžu zakazovať spoločnostiam vykonávať podnikateľskú činnosť na ich území z dôvodu, že nespĺňajú vnútroštátne požiadavky tohto členského štátu, pokiaľ tieto spoločnosti spĺňajú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo. Žalobca pritom má výslovne registrovaný predmet podnikania na poskytovanie spotrebiteľských úverov, a teda spĺňa podmienky domovského štátu (Českej republiky) na založenie, vznik a existenciu spoločnosti a na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Rozhodnutie vo veci C-76/90 Manfred Säger - odsek 12 uvádza: „Článok 49 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva požaduje nielen potlačanie diskriminácie osôb poskytujúcich služby na základe ich národnosti, ale i zákaz akýchkoľvek obmedzení vrátane tých, ktoré sa uplatňujú bez rozlišovania poskytovateľov služieb so zreteľom na ich národnosť, pokiaľ sú spôsobilé znemožniť alebo akokoľvek inak obmedziť činnosti poskytovateľa služieb usidleného v inom členskom štáte EÚ, v ktorom podobné služby poskytuje v súlade so zákonom.“ Pokiaľ ide o oprávnenie vykonávať dohľad, Európsky súdny dvor v rozhodnutí Cassis de Dijon v zásade vyjadril, že domovská krajina nielen vydáva oprávnenie na vykonávanie činnosti spoločnosti usidlenej na svojom území, ale dohliada i na jej všetky aktivity vrátane tých, ktoré sú vykonávané na území iného členského štátu EÚ. Vo veci C-384/93 Alpine Investments, odsek 48, Európsky súdny dvor k námietkam dotknutej spoločnosti týkajúcim sa porušenia jej práva na slobodné poskytovanie služieb v rámci spoločného trhu EÚ uviedol, že domovský štát je najlepšie situovaný na to, aby reguloval jej praktiky. Aj keby si prijímajúci štát želal zastaviť tieto praktiky alebo ich vykonávanie podrobiť určitým podmienkam, nemôže to urobiť bez spolupráce s príslušnými orgánmi prvého štátu (t.j. domovského). Podľa recitálu č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) v súlade so zmluvou vnútorný trh zahŕňa priestor bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb tovaru a služieb a sloboda usadiť sa. Rozvoj transparentnejšieho a efektívnejšieho trhu s úvermi v oblasti bez vnútorných hraníc má zásadný význam pre podporu rozvoja cezhraničných aktivít. Zo skutočností týkajúcich sa zásady slobodného pohybu služieb teda vyplývalo, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike a na základe oprávnenia udeleného Českou národnou bankou prostredníctvom internetu je potrebné „navyššie“ udelenie povolenia zo strany Národnej banky Slovenska. Bráni tomu jasne sloboda pohybu služieb ako jedno zo základných práv založených primárnym právom Európskej únie. Súd si teda prednostne musí urobiť jasný názor o výklade práva Európskej únie. Treba zdôrazniť aj to, že právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované Smernicou, a preto platí rovnako tak na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky. Aj z tohto hľadiska teda plne postačí oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov Českej národnej banky pre subjekt sídlaci na území Českej republiky, ktorý navyše nemá na území Slovenskej republiky umiestnený ani podnik ani organizačnú zložku. Pre úplnosť treba poukázať na to, že ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu (t.j. Českej národnej banky) o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike Národnej banke Slovenska. Stanovuje tak ustanovenie § 11 ods. 2 Zákona o bankách (zákon č. 483/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov), podľa ktorého zahraničná banka so sídlom na území členského štátu je ďalej oprávnená na vykonávanie bankových činností podľa § 2 ods. 2 okrem bankovej činnosti podľa § 2 ods. 2 písm. m) aj bez založenia pobočky, a to na základe písomného oznámenia príslušného orgánu dohľadu členského štátu o predpokladaných bankových činnostiach doručeného Národnej banke Slovenska pred prvým uskutočnením bankového obchodu. Ak teda v prípade zahraničných bánk (ktorých regulácia je podstatne prísnejšia ako v prípade

„nebankových“ poskytovateľov spotrebiteľských úverov) postačuje „obyčajné“ oznámenie domovského orgánu dohľadu Národnej banky Slovenska, ktoré vyžaduje právny predpis, v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov právny predpis nič také nepožaduje. Národná banka Slovenska mohla síce upozorniť na akúsi nepovolenosť činnosti žalobcu, no do dnešného dňa žalobca neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti a ani do dnešného dňa Národná banka Slovenska nevykonala žiaden dohľad u žalobcu (zjavne si uvedomujúc nedostatok vlastnej právomoci) a práve naopak u žalobcu vykonala dohľad Česká národná banka. Zdôraznil, že žalobca je právnickou osobou majúcou sídlo na území Českej republiky, ktorý na území Slovenskej republiky nemá zriadenú organizačnú zložku ani na území Slovenskej republiky nepodniká (a vykonáva činnosť výlučne na území Českej republiky). Žalobca je zapísaný do obchodného registra Českej republiky a má registrované sídlo v Českej republike. Žalobca a žalovaný uzavreli smlouvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v smlouvě o úvere nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Samotné uvedenie českého právneho poriadku je dostačujúce pre voľbu českého právneho poriadku (ak je táto voľba vôbec nevyhnutná). V smlouvě o úvere (mimo obsahu VOP) strany sporu uviedli, že ju uzavreli podľa zákona číslo 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (ďalej je „Občanský zákoník“), a zákona číslo 257/2016 Sb., o spotřebitelském úveru, ve znění pozdějších předpisů (ďalej jen „ZSÚ“). Z hľadiska výslovnosti voľby podľa § 262 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov) je podľa ustálenej súdnej judikatúry postačujúce uviesť ustanovenia zvoleného právneho predpisu v záhlaví zmluvy. Per analogiam z hľadiska voľby právneho poriadku je teda postačujúce uviesť ustanovenia právneho predpisu zvoleného právneho poriadku. K uzavretiu dohody o voľbe obchodného práva pro konkrétní závazkový vztah ve smyslu § 262 odst. 1 obch. zák. dojde i tím, že smluvní strany v záhlaví smlouvy uvedou, podle kterých ustanovení obchodního zákoníku se tato smlouva uzavírá (viz 33 Odo 15/2001). Jestliže v předmetné smlouvě, nazvané jako „mandátní smlouva“, je uvedeno, že smluvní strany „uzavírají mandátní smlouvu podle ustanovení § 566 a násl. obchodního zákoníku“, pak odvolací soud ve shodě s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího soudu správně dovodil, že její účastníci tím projevili vůli podřídit závazkový vztah založený touto smlouvou obchodnímu zákoníku. Tím provedli platnou voľbu práva v souladu s § 262 odst. 1 a 2 obch. zák. (podľa rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 1306/2005, zo dňa 27.11.2007) Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalobcu (???, správne má byť žalovaný) ako spotrebiteľa menej výhodná. Ide totiž o poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v EÚ plne harmonizovaná v podobe Smernice. Podľa recitálu č. 9 Smernice úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. To teda znamená, že Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. V tomto zmysle teda právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere musí byť v každom členskom štáte EÚ rovnaká. Na základe uvedeného bol a naďalej je teda súd povinný aplikovať vo veci české právo (ktoré pre spotrebiteľa nie je menej výhodné) v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a podľa neho posúdiť žalovaný nárok. V zmysle Nariadenia Rím I platí, že v prípade spotrebiteľskej zmluvy sa použije právo krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa, t.j. tu slovenské právo. To však platí iba v prípade, ak - veriteľ vykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo - veriteľ nevykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa (ale napr. v "svojej" krajine), ale SMERUJE svoju činnosť na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo na viacero krajín vrátane krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. V danom prípade žalobca ako veriteľ vykonáva svoju činnosť v Českej republike, a nie Slovenskej republike. Smerovanie činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa resp. na viacero krajín vrátane krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa je podstatne komplikovanejšou otázkou. Samotný recitál (odôvodnenie) k Nariadeniu Rím I, ako aj odborná literatúra však uvádzajú, že samotná internetová stránka ešte neznamená, či podnikateľ smeruje svoju činnosť (aj) vo vzťahu ku krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa. Nerozhoduje ani to, v akej mene sú vyjadrené ponúkané služby, ani jazyk stránky. Rovnako podľa odbornej literatúry nerozhoduje, či sú na stránke uvedené e-mailové a telefónne kontakty, nakoľko ide o údaje nevyhnutné na kontaktovanie podnikateľa. Ak by právny názor o použití slovenského práva ako rozhodného práva bol založený IBA na skutočnosti, že žalobca prevádzkuje webovú stránku končiacu na „sk“ (aj keď popri tom prevádzkuje stránku končiacu „cz“ v českom jazyku), išlo by o nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne a nedostatočné skutkového zistenia, pretože, ako už bolo uvedené vyššie, samotná webová stránka neumožňuje prijať právny záver o smerovaní činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa (je maximálne indíciou, nie však dôkazom). Navyac, zo zmluvnej dokumentácie

uzavretej medzi stranami sporu je zrejmé, že zmluvné strany sa DOHODLI na voľbe českého práva, v zmysle čoho posudzovanie smerovania činnosti na krajinu obvyklého pobytu spotrebiteľa je irelevantné. Je nepochybné, že české právo podlieha plnej harmonizácii v zmysle Smernice, a teda voľba práva nemôže zbaviť žalobcu ochrany, ktorú, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným. Smernica v ods. 9 recitálu (odôvodnenia) totiž uvádza: Úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. Takéto obmedzenie by sa však malo uplatňovať len na ustanovenia harmonizované touto smernicou. Ak neexistujú takéto harmonizované ustanovenia, členské štáty by mali mať možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne právne predpisy. To teda znamená, že Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. V tomto zmysle by teda právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere mala byť v každom členskom štáte EÚ rovnaká, a teda z tohto pohľadu nemá zmysel skúmať, či z pohľadu ktorého práva členského štátu EÚ je zmluva o spotrebiteľskom úvere pre spotrebiteľa výhodnejšia alebo nie. Súd teda z hľadiska výhodnosti použitia príslušného právneho poriadku pre žalobcu ako spotrebiteľa úplne rezignoval na harmonizáciu v zmysle Smernice a aplikáciu slovenského právneho poriadku na základe právneho predpisu z oblasti medzinárodného práva SÚKROMNÉHO (Nariadenie Rím I.) založil na inštitúte práva VEREJNÉHO, ktorým nepochybne otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov je. Súd ignorujúc ústavnoprávny princíp favor contractus konštatoval absolútnu neplatnosť smlouvy o úvère LEN na základe skutočnosti, že žalobca nemá v Slovenskej republike udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, ktorá navyše neznamena, že právny poriadok Českej republiky nie je pre spotrebiteľa menej výhodný ako slovenský. Navyše, tak konal v priamom rozpore s primárnym právom EÚ, a to jednou z jeho základných slobôd – slobodou voľného pohybu služieb. Nesprávnym bol aj právny záver súdu prvej inštancie o počítaní premlčacej doby, keď súd prvej inštancie zjavne počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy. No v zmysle § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z.z. v znení neskorších predpisov a v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy): Ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety. Z toho teda vyplývala, povinnosť spotrebiteľa vydať bezdôvodné obohatenie nie okamžite, ale až v lehote podľa zmluvy. Ak teda súd prvej inštancie počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy, konal v priamom rozpore s § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše, bolo nesprávne použitie subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože žalobca nemal žiadnu vedomosť o tom, že v čase uzavretia zmluvy má poskytovať spotrebiteľský úver iba na základe povolenia Národnej banky Slovenska (naviac žalobca dodnes dôvodne tvrdí (viď vyššie), že toto povolenie je v jeho prípade neaplikovateľné). Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd vo veci rozhodol tak, že rozsudok Okresného súdu Levice zo dňa 11.02.2025, sp. zn. 5Csp/36/2024 zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), posudzujúc odvolanie žalobcu, po zistení, že v danom prípade boli splnené podmienky na podanie odvolania podľa § 361 ods. 1 CSP a po zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti podľa § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), rovnako tak viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP), keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je v plnom rozsahu dôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vo výroku vecne správny.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

10. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplata peňažnej sumy vo výške 350,- eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že v zmysle Smlouvy o zápůjčke č. 616402 sa žalovaná prostredníctvom webovej stránky E. registrovala a požiadala žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 350,- eur. Pri registrácii uviedla žalovaná svoje osobné údaje s tým, že po odoslaní žiadosti o poskytnutie úveru potvrdila, že súhlasí s takouto zmluvou, ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru. Okrem toho žalovaná potvrdila, že údaje, ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytla, sú pravdivé a úplné. Žalobca ďalej uviedol, že na základe tejto zmluvy zo dňa 24.09.2021 uzatvorenej podľa českého právneho poriadku a to § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občiansky zákoník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úveru ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver vo výške 350,- eur, ktorý sa žalovaná zaviazala vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 100,- eur, t. j. zaplatiť celkovú čiastku vo výške 450,- eur, a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru. V zmysle uzavretej zmluvy sú celkové náklady spojené s úverom tvorené výlučnou odplatom, čo predstavuje sumu vo výške 100,- eur. Keďže žalovaná neplnila riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzavretej zmluvy, stal sa jej dlh splatný, a to dňa 22.10.2021, pričom dňa 01.07.2024 bola žalovanej prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu s tým, že žalovaná nevykonala žiadnu platbu. Po vykonanom dokazovaní na nariadenom pojednávaní súd prvej inštancie vo veci samej rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že žalobu žalobcu zamietol. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, dôvodiac § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, bližšie ich rozvádžajúc v bode 6 tohto odôvodnenia.

11. Odvolací súd preskúmavajúc rozsudok súdu prvej inštancie a zaoberajúc sa odvolacími námietkami žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ako aj vykonal stranami sporu navrhnuté dokazovanie a použil správne znenie právnym predpisov, ktoré vo svojom rozhodnutí aj citoval, a preto ich odvolací súd opätovne neuvádza, ale na ne odkazuje.

12. Následne sa odvolací súd zaoberal námietkami žalobcu, uvedenými v odvolaní, a mal za to, že niet sporu o tom, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský spor, vychádzajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Spor nastal v rámci určenia rozhodného práva, pričom súd prvej inštancie vec posúdil podľa slovenského práva a žalobca sa domáhal posúdenia podľa českého práva, ktoré bolo uvedené aj v zmluve. Následne v odvolaní poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ, povinnosť rešpektovať ju, ustálenú Ústavným súdom SR, ako aj smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/ES a nariadenie Rím I. Posudzujúc príslušné ustanovenia nariadenia Rím I (t.j. nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky), citované aj súdom prvej inštancie, odvolací súd súhlasil s tým, že uvedené nariadenie nezakazuje voľbu práva v spotrebiteľských sporoch, avšak voľbou práva nemožno zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytuje právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. V tejto súvislosti je však potrebné dodať, že voľba práva podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Rím I. musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Uvedené však z vykonaného dokazovania nevyplývalo tak, ako to aj správne uviedol súd prvej inštancie, nakoľko dohoda o voľbe práva bola obsiahnutá v rámci všeobecných obchodných podmienok. K takejto forme voľby práva sa vo svojom rozhodnutí už vyjadril Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 28.07.2016 vo veci C-191/15 Verein für Konsumenteninformation proti Amazon EU Sàrl. Podľa uvedeného rozhodnutia, článok 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka spadajúca do všeobecných obchodných podmienok podnikateľa, ktorá nebola individuálne dohodnutá a podľa ktorej sa na zmluvu uzatvorenú prostredníctvom elektronického obchodu so spotrebiteľom vzťahuje

právo členského štátu, v ktorom má tento podnikateľ sídlo, je nekalá, ak uvedie tohto spotrebiteľa do omylu tým, že vytvorí dojem, že na zmluvu sa vzťahuje iba právo tohto členského štátu, a neinformuje ho o tom, že na základe článku 6 ods. 2 nariadenia č. 593/2008 má takisto k dispozícii ochranu, ktorú mu zaručujú imperatívne normy právneho poriadku, ktorý by sa uplatnil, keby neexistovala táto podmienka, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu vzhľadom na všetky relevantné okolnosti. Voľba českého práva bola zakotvená v bode O4 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, preto aj odvolací súd mal za to, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uvedené zmluvné ustanovenie nebolo individuálne dojednané, spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť uvedenú voľbu práva. Okrem toho, vychádzajúc z vyššie uvedeného záveru, formulácia predmetného ustanovenia uvádzala žalovanú aj do omylu, nakoľko je nastavená tak, že na právny vzťah sa bude vzťahovať právo Českej republiky a nijakým spôsobom žalovaná nepoučuje o tom, že ochranu jej poskytujú aj imperatívne normy právneho poriadku Slovenskej republiky, kde má bydlisko. Za imperatívne normy je potrebné považovať aj ustanovenia § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých nesmú spotrebiteľské zmluvy obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Neobstojí ani poukaz žalobcu na to, že nevykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že služby poskytuje prostredníctvom internetových stránok, ktoré majú doménu .sk (viď. upozornenie Národnej banky Slovenska na činnosť spoločnosti MINIHOTOVOST, SE), všetky bankové účty uvedené v zmluve sú slovenské, úver je poskytovaný v mene eur, z čoho je zrejmé, že žalobca smeruje svoju činnosť do krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. Na uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že zmluva je písaná v českom jazyku a sa uzatvára podľa právnych predpisov platných v Českej republike. Z uvedeného teda vyplynulo, že záver súdu prvej inštancie o neplatnosti voľby právneho poriadku Českej republiky bol správny.

13. Následne bolo aj správne vyhodnotené zo strany súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom. Išlo o krátkodobú pôžičku s lehotou splatnosti 28 dní, teda nešlo o spotrebiteľský úver podľa zákona č. 129/2010 Z.z., ale o úver, ktorý sa musel splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Hoci nešlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, išlo stále o spotrebiteľskú zmluvu, teda o inú pôžičku poskytovanú spotrebiteľom, v dôsledku čoho bolo potrebné rešpektovať zákonom vymenované ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. Takýmto zákonným ustanovením bol aj § 24 ods. 2, ktorý uvádzal, že na poskytovanie iných úverov a pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, je potrebné povolenie Národnej banky Slovenska. Následne v ustanovení § 24b ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je zakotvený zákaz pre kohokoľvek poskytovať iné úvery a pôžičky bez povolenia Národnej banky Slovenska alebo nad rozsah povolenia, preto súd prvej inštancie správne považoval smluvu o úvere za neplatnú. Nestačí pritom povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Rovnako tak nie je dôvodná ani námietka, týkajúca sa toho, že právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe smernice a prejavuje sa aj v § 9 zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zákon č. 257/2016 Sb. je platný a účinný len na území Českej republiky a Česká národná banka udeľuje povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a vykonáva dohľad nad činnosťou veriteľov len na území Českej republiky, teda daný právny predpis a ČNB neposkytuje právnu ochranu spotrebiteľom s bydliskom, či obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky, spočívajúcu v prípadných sankciách za porušenie predmetných ustanovení zákona č. 257/2016 Sb. Je nutné skonštatovať, že každá smernica usiluje o dosiahnutie určeného výsledku/cieľa, pričom však členské štáty si pri transpozícii smernice zachovávajú určitú mieru právomoci voľnej úvahy, nakoľko si môžu zvoliť spôsob a prostriedky dosiahnutia výsledku smernice v rámci vlastného právneho poriadku. Na území Slovenskej republiky je orgánom dohľadu práve Národná banka Slovenska, ktorá udeľuje povolenia na poskytovanie úverov, iných úverov a pôžičiek spotrebiteľom. S rovnakou námietkou sa už vysporadúval aj Krajský súd v Trnave, ktorý v rozsudku sp. zn. 10CoCsp/102/2022 zo dňa 31.10.2023 v inej právnej veci žalobcu s obdobným skutkovým a právnym základom, uviedol: „Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu, že na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území SR stačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Ustanovenia o udelení povolenia sú kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchyliť a vyžadovanie takéhoto povolenia nie je v rozpore s právom EÚ, ktoré povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že bez povolenia NBS je zmluva o úvere neplatná, a takýto záver nie je možné považovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom členskom štáte.“ Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že

u banky so sídlom v členskom štáte EÚ (napr. v Českej republike) sa nevyžaduje udelenie osobitného povolenia na vykonávanie svojej činnosti na území iného členského štátu (napr. Slovenskej republiky), postačuje notifikácia orgánu dohľadu členského štátu, v ktorom má banka sídlo (napr. ČNB) o zámere vykonávať svoju činnosť na území iného členského štátu orgánu dohľadu v inom členskom štáte (napr. NBS), odvolací súd uvádza, že banka na udelenie licencie musí spĺňať prísnejšie podmienky a podlieha prísnejšiemu dohľadu vo svojom domovskom štáte oproti nebankovému subjektu. Preto sa u nej nemusí vyžadovať osobitné povolenie na výkon činnosti v inom členskom štáte EÚ, ale napriek tomu sa stále vyžaduje notifikácia.

14. Ohľadom námietky žalobcu, týkajúcej sa vyžadovania povolenia Národnej banky Slovenska na poskytovanie úverov a pôžičiek, ktorú považoval za rozpornú s právom Európskej únie (konkrétne s čl. 56 ZFEÚ) a rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora EÚ, keďže postačuje, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou, odvolací súd opätovne uvádza, že ide o kogentnú právnu úpravu, vyplývajúcu z transpozície smernice do nášho právneho poriadku, od ktorej sa nemožno odchýliť, a prostredníctvom ktorej je zabezpečený dohľad a kontrola nad finančným trhom na území SR. Takáto právna úprava sa pritom vzťahuje na všetky subjekty poskytujúce spotrebiteľské úvery, iné úvery či pôžičky, bez ohľadu na to, či ide o slovenského alebo zahraničného veriteľa/iného veriteľa, nepôsobí diskriminačne, a teda nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb, t. j. o rozpor s právom Európskej únie. Na uvedené nebolo možné aplikovať ani záver, vyplývajúci z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 zo dňa 14.02.2019, nakoľko prvá prejudiciálna otázka vnútroštátneho (chorvátskeho súdu) sa týkala zákona o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktorý nadobudol účinnosť dňa 14.07.2017 a tento v § 10 ustanovil, že zmluvy o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené v Chorvátskej republike pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona medzi dlžníkmi a veriteľmi bez povolenia, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia. Zmluva, ktorá bola predmetom konania na vnútroštátnom (chorvátskom) súde bola uzatvorená dňa 05.01.2007 a bola na základe ustanovení takejto právnej úpravy neplatná, vzhľadom na jej retroaktívne uplatňovanie. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd pýtal, či sa články 56 a 63 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje právna úprava členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má okrem iného za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takýchto zmluvách uzatvorených na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na vykonávanie ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa svojho uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti tejto právnej úpravy. Súdny dvor EÚ v bode 73 odôvodnenia rozsudku konštatoval, že zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom ide zjavne nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľov, ktoré zamýšľa sledovať, pokiaľ prostredníctvom retroaktívneho pravidla, ktoré je všeobecné a automatické, stanovuje neplatnosť všetkých zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené s veriteľmi bez povolenia, s výnimkou tých, ktoré boli úplne splnené. Vzhľadom na uvedené Súdny dvor EÚ na prvú otázku odpovedal v bode 75 odôvodnenia rozhodnutia tak, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takýchto zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti uvedenej právnej úpravy. Naproti tomu v predmetnom konaní nemožno konštatovať, že by zákon č. 129/2010 Z. z. pôsobil retroaktívne a ustanovenie § 11 ods. 3 tohto zákona zakotvujúce neplatnosť zmlúv o úvere v prípade absencie povolenia bolo upravené v našom právnom poriadku už v čase uzatvárania zmluvy o úvere, a to tak vo vzťahu k veriteľom so sídlom v Slovenskej republike, ako aj veriteľom so sídlom v inom členskom štáte EÚ.

15. Čo sa týkalo námietky, ohľadom ďalších rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, s týmito sa zaoberal už Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 17CoCsp/47/2024 zo dňa 26.02.2025 a ustálil, že „z týchto nevyplýva, že by rozsudok súdu prvej inštancie bol s nimi v rozpore, resp. že by išlo o skutkovo obdobné prípady, ako je tomu v tejto veci. V rozsudku C-120/78 (Cassis de Dijon) sa totiž riešila iná otázka, a to či je jednostranná požiadavka uložená predpisom jedného členského štátu na minimálny obsah alkoholu na účely predaja alkoholických nápojov vo všeobecnom záujme, ktorý by mal prednosť pred požiadavkami voľného obehu tovarov, pričom Súdny dvor EÚ dospel k záveru, že neexistuje žiadny závažný dôvod, prečo by sa alkoholické nápoje, pokiaľ sú legálne vyrábané a uvedené na trh

v niektorom členskom štáte, nemohli uviesť na trh iných členských štátov a prečo by sa na ne mal vzťahovať zákonom stanovený zákaz uvádzania na trh nápojov s nižším obsahom alkoholu, ako je limit stanovený vnútroštátnym predpisom. Z rozhodnutia vo veci C-76/90 (Manfred Säger) vyplýva, že sa týkalo poskytovania patentovej obnovovacej služby, pri ktorej regulácii podľa Súdneho dvora EÚ nemecká právna úprava prekročila to, čo je nutné k ochrane verejného záujmu, keď ustanovila, že osoby vykonávajúce túto činnosť, musia mať odbornú kvalifikáciu, ktorá je dosť špecifická a neprimeraná potrebám príjemcov. Napokon pokiaľ ide o žalovaným citovanú pasáž z odôvodnenia rozhodnutia vo veci C-384/93 (Alpine Investments BV), uvedené rozhodnutie sa týkalo činnosti nazývanej ako „cold calling“ - telefonické kontaktovanie jednotlivcov s cieľom ponúknuť im rôzne finančné služby, kedy samotný členský štát poskytovateľa tejto služby uložil poskytovateľovi zákaz činnosti v tomto smere (bez jeho predchádzajúceho súhlasu), s čím sa Súdny dvor EÚ stotožnil a vyslovil, že členský štát, z ktorého sa uskutočňuje telefonát, je v najlepšom postavení na úpravu činnosti „cold calling“ a aj keby prijímajúci štát chcel zakázať operáciu „cold calling“ alebo ju podriadiť určitým podmienkam, nie je schopný zabrániť alebo kontrolovať telefonáty z iného členského štátu bez spolupráce s príslušnými úradmi tohto štátu. 50. Vzhľadom na vyššie uvedené stručné zhodnotenie káuz, v ktorých boli predmetné rozhodnutia SD EÚ vydané, nevidel odvolací súd dôvod obracať sa so žalovaným navrhnutými prejudiciálnymi otázkami na Súdny dvor EÚ majúci za to, že žiadne z týchto rozhodnutí nespochybňuje, resp. nevyvracia záver prijatý súdom prvej inštancie o zákonnej podmienke udelenia povolenia NBS pre poskytovanie spotrebiteľských úverov aj pre zahraničné nebankové subjekty za rovnakých podmienok ako pre tuzemské nebankové subjekty pre platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, inom úvere alebo pôžičke.“

16. Posledná námietka sa týkala otázky premlčania, v rámci ktorej sa odvolací súd stotožňuje s právnym posúdením vykonaným súdom prvej inštancie. Dodáva, že ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. nestanovuje začiatok plynutia premlčacej doby, ale stanovuje podmienky, za ktorých spotrebiteľ môže vrátiť finančné prostriedky, poskytnuté na základe neplatnej zmluvy. Čo sa týkalo námietky, že žalobca nemal vedomosť o neplatnosti zmluvy, odvolací súd opätovne upozorňuje na to, že žalobca smeroval svoju podnikateľskú činnosť aj na územie Slovenskej republiky, teda sa mal a mohol oboznámiť aj s príslušnými právnymi predpismi Slovenskej republiky. Navyiac, už dňa 09.08.2018 bol upozornený na to, že Národná banka Slovenska mu žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky neudelila, preto bolo v jeho kompetencii o toto povolenie požiadať a zabezpečiť vykonávanie podnikateľskej činnosti v súlade s právnymi predpismi. Ak žalobca vykonával podnikateľskú činnosť (poskytoval úvery) bez príslušného povolenia, v zmysle zákona je sankcionovaný neplatnosťou zmluvného vzťahu, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako to ustálil aj súd prvej inštancie. V ostatnom odvolací súd odkazuje na právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a z dôvodu hospodárnosti konania ho nebude opakovať.

17. Záverom odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvedené konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany sporu na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Navyiac, z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie jasne uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadrila žalovaná a aké prostriedky procesnej obrany použila (v danom prípade bola nečinná, čo súd prvej inštancie aj skonšatoval). Následne jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a ako vec právne posúdil, čím aj podľa názoru odvolacieho súdu naplnil všetky atribúty, aby jeho odôvodnenie bolo presvedčivé. Odvolací súd teda dospel k záveru, že súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom dostatočným spôsobom a zároveň rozsiahlo odôvodnil rozhodnutie, uviedol zásadné dôvody podstatné pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj myšlienkovú líniu, ktorou sa súd prvej inštancie riadil pri právnom posúdení veci. Odvolací súd je tiež toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia obsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie, spĺňa parametre zákonného odôvodnenia a za existujúci odvolací dôvod nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu, ale len to, že

by ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, ktorá situácia v predmetnej veci však nenastala. Samotná skutočnosť, že odôvodnenie nezodpovedá predstavám strany sporu, nezakladá vadu jeho odôvodnenia.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 CSP ako vecne správne potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v súvislosti s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi a to z dôvodu, že jej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, keďže bola aj v odvolacom konaní neaktívna.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).